

Prelatovo pismo (siječanj 2009.)

Uvijek je prikladno ući dublje u božansko sinovstvo, a ovih nam je dana to olakšano: dovoljno je gledati dijete Isusa položenog u kolijevku, u rukama svoje Majke ili svetoga Josipa.

9.02.2009.

Najdraži moji: neka mi Isus čuva kćeri i sinove!

Tijekom božićnog vremena pogled nam se usmjerava također i prema Gospi, koja se potpuno brine za svoga

nedavno rođenog Sina. Kojom li Ga je ljubavljju nosila na svojim rukama, u Betlehemu, i pazila na njega svakoga trenutka! Kasnije, tijekom nazaretskih godina, tražila je način kako da se ne udalji od Njega. Suradivala je sa svetim Josipom u ljudskom rastu Sina Božjega, prenoseći mu svoju ljubav, učeći od njegova ponašanja i njegovih riječi kao prva i najbolja Učiteljeva učenica. Sada se brine za nas – svakoga pojedinačno – s ljubavljju i predanjem koje je posvećivala i svome Sinu. Isus joj je Krist s Križa predao istinsko duhovno majčinstvo prema svim ženama i muškarcima u različitim razdobljima.[1] Od tada Marija nije prestala bdjeti nad cijelim čovječanstvom, te pogotovo nad svojom djecom koja su u najvećoj potrebi. Zbog toga, na početku nove godine, na svetkovinu Svete Bogorodice Marije, Crkva nas poziva na razmatranje o tome kako se Gospa

brine o nama i na zahvalnost za sve njezine pažnje.

Utjelovljenje Riječi – kao što ispovijedamo u Vjerovanju – ostvarilo se djelovanjem Duha Svetoga, uz slobodnu i potpunu suradnju Djevice Marije. Tim Otajstvom, koje dosiže vrhunac na križu i u uskrsnuću, Bog nas je spasio od naših grijeha i darovao nam dar Božjega sinovstva. Tijekom prethodnih blagdana slušali smo riječi svetoga Pavla, velikoga glasnika Krista i Evanđelja, koje su usmjerene Galaćanima, a sadrže blago nauka. Piše Apostol kako *«kada dođe punina vremena, odasla Bog Sina svoga: od žene bi rođen, Zakonu podložen da podložnike Zakona otkupi te primimo posinstvo.»*^[2]

U ovoj godini svetoga Pavla „protresimo“, s ljubavlju, određene temeljne smjernice nauka koji nam je prenio Apostol pogana. **Nalazimo se**

– rekao je Papa prije nekoliko mjeseci
– **pred velikanom, ne samo po
njegovu konkretnom apostolatu,
nego i po teologiji, koja je
izvanredno duboka i poticajna.**[3]

On je bio taj koji nam je, uz svetoga Ivana, najviše govorio o Duhu Svetomu, o njegovu djelovanju u Crkvi i u kršćanima. U ovome smjeru želio bih se dotaknuti određenih aspekata tog nauka, kako bismo dublje zašli u temeljnu važnost Tješitelja (Paraklita) u intenzivnom razvitku kršćanske egzistencije, cilju prema kojemu i mi trebamo težiti.

Tekst Djela Apostolskih pokazuju nam kako je Duh Sveti vodio Crkvu od samih njezinih početaka. Njegovo djelovanje – kako nam kazuje ova knjiga – očituje se u životu svetoga Pavla: sve ono što je Apostol dovršio od svojeg obraćenja do mučeništva, bilo je obilježeno djelovanjem Tješitelja. Djelovanjem milosti Gospodin ga je izabrao i posvetio,

zajedno s Barnabom, kako bi proširio kršćanstvo među poganima; vodio ga je tijekom njegovih apostolskih putovanja, potičući ga na evangelizaciju Europe; njemu je naložio kako treba svjedočiti Krista u Jeruzalemu i u samome Rimu.[4]

Jednom riječju, njegova prisutnost i njegovo djelovanje dominiraju svime.[5] Toliko je očito djelovanje Posvetitelja na prvotno kršćanstvo da smo došli do toga da *Djela apostolska* nazivamo *Evandjeljem Duha Svetoga*.

Bez sumnje, puno ćemo više postići u kontemplativnosti i apostolskoj učinkovitosti ako Ga svakoga dana budemo sve više zazivali; ako Ga molimo da nas vodi svojom milošću. Do koje točke nastojiš dati nadnaravnu dimenziju svom djelovanju? Kojom pobožnošću ponavljaš *Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto*? Uviđaš li nužnost toga da se prepustiš u njegove ruke

svaki put kada spomeneš njegovo ime?

Ali sveti Pavao se u svojim poslanicama **ne ograničava na opis dinamične i djelotvorne dimenzije treće Osobe Presvetoga Trojstva, nego također analizira njezinu prisutnost u životu kršćanina.**^[6]

Isus Krist je izjavio da će se u duši onoga koji čuva njegovu riječ i ljubi je Otac i On nastaniti. Također je bio dodao: *To sam vam govorio dok sam boravio s vama. Branitelj - Duh Sveti - koga će Otac poslati u moje ime, poučavat će vas o svemu i dozivati vam u pamet sve što vam ja rekoh.*^[7]

Nadahnut Bogom, Apostol **razmišlja o Duhu koji pokazuje svoj utjecaj ne samo u ponašanju kršćanina nego i njegovu bivanju kršćaninom.** Zapravo, kaže kako Duh Božji prebiva u nama (usp. *Rim 8,9; 1 Kor 3,16*) i kako '(...) **budući da ste sinovi, odasla Bog u**

srca vaša Duha Sina svoga (...)'
(Gal 4,6)[8].

Znamo da Trojstvo prebiva u duši pravednika po milosti; ali ta se prisutnost u muškarcima i ženama koji hodaju u prijateljstvu s Bogom na poseban način pridaje Posvetitelju. Tradicionalan razlog tomu lako je shvatljiv: posvećenje je u biti učinak Božje ljubavi, pa je onda najlogičnije da se to djelovanje pripiše Osobi koja je – u okrilju Trojstva – samostojna Ljubav, Duh Sveti; na isti se način Ocu pripisuje stvaranje, a Riječi otkupljenje, iako cijelo djelovanje Boga u svijetu dolazi od nedjeljiva djelovanja triju božanskih osoba. Presveto Trojstvo ulazi u nas do najdubljeg dijela našega bića, ne samo zbog toga što smo stvorenja nego nam omogućuje, milošću, sudjelovanje u intimnosti božanskoga života kao sinovi Oca u Sinu po Duhu Svetomu.[9]

Drugi Vatikanski sabor precizira:
**Takvo je i toliko otajstvo čovjeka
koje kršćaninu sviće po kršćanskoj
objavi. Po Kristu i u Kristu, dakle,
rasvjetljuje se zagonetka boli i
smrti, koja nas izvan njegova
evanđelja zastire. Krist je
uskrsnuo; uništivši svojom smrću
našu smrt, darovao nam je život da
mi, sinovi u Sinu, kličemo u Duhu:
Abba! Oče![10]**

Dar božanskog posinjenja predstavlja
nam se kao najveći dar koji možemo
primiti od Boga. **Naše veliko
dostojanstvo sastoji se upravo u
tome što ne samo da smo slika već
i sinovi Boga. I ovo – komentira
Sveti Otac – jest poziv na življenje
našega posinjenja; da svaki put još
ozbiljnije uzmemo u obzir da smo
posinci u velikoj Božjoj obitelji. To
je poziv da preobrazimo ovaj
objektivni dar u subjektivnu
stvarnost, koja je odlučna za naše**

mišljenje, djelovanje i naše postojanje.[11]

Koliko zahvalni trebamo biti prema svetome Pavlu, sredstvu koje je Bog odabrao kako bi nam u novom svjetlu pokazao tu temeljnu istinu o kršćanskoj vjeri! U Poslanici Galaćanima, nakon što podsjeća da je Riječ postala čovjekom u utrobi Gospe kako bismo mi postali djeca Božja, dodaje: *A budući da ste sinovi, odasla Bog u srca vaša Duha Sina svoga koji kliče: 'Abba! Oče!'* Tako više nisi rob, nego sin; ako pak sin, onda i baštinik po Bogu.[12] Na taj se način ispunjava ono što naučava sveti Toma Akvinski: „Kao što je posljedica poslanja Sina bilo voditi k Ocu, tako je također posljedica poslanja Duha Svetoga voditi vjernike k Sinu.“[13]

Prepoznati taj dar i ponašati se u skladu s njim je – kako naučava sveti Josemaría -(...) ***najveća pobuna čovjeka koji ne želi živjeti kao***

životinja i koji nije zadovoljan i ne nalazi mira dok ne susretne i ne upozna Stvoritelja.^[14] Zbog toga dodaje: **Robovi ili djeca Božja – to je dvojba našega života. Ili djeca Božja ili robovi oholosti, požude, mučnog egoizma u koji su se očigledno uplele tolike duše.**^[15]

Bog je htio da svijest, aktualna i živa, o božanskom sinovstvu čini temelj duhovnosti Opusa Dei; tako nas je uvijek uvjeravao naš Utemeljitelj, koji se sjeća – to je ponovio puno puta – točnog trenutka kada je naš Gospodin pustio da se vatrom zapečati u njegovoj duši. **Ta tipična osobina naše duhovnosti rodila se zajedno s Djelom i 1931. zadobila oblik: usred trenutaka koji su ljudski gledano bili teški, bio sam siguran u ono nemoguće – u ono što sada razmatrate kao stvarnost – osjetio sam djelovanje Gospodina koje je učinilo da u mom srcu i na mojim ustima**

***nikne, snagom nečega što je
zapovjednički nužno, ovaj nježni
zaziv: Abba! Oče! Koju sigurnost,
koji odmor i koji optimizam nam
usred poteškoća daje svijest da
smo djeca Oca, koji sve zna i sve
može.[16]***

Sveti Josemaría preporučivao je svima da često svakoga dana razmatraju tu istinu. Poticao je na razmatranje nauka svetoga Pavla: *Sam Duh susvjedok je s našim duhom da smo djeca Božja; ako pak djeca, onda i baštinici, baštinici Božji, a subaštinici Kristovi, kada doista s njime zajedno trpimo, da se zajedno s njime i proslavimo.[17]*

Uvijek je prikladno ući dublje u božansko sinovstvo, a ovih nam je dana to olakšano: dovoljno je gledati dijete Isusa položenog u kolijevku, u rukama svoje Majke ili svetoga Josipa. Naš se Bog učinio stvorenjem – nezaštićenim i golorukim – kako

bismo mi bili i osjetili se još više djecom Božjom, i kako bismo mu prilazili bez ikakva straha.

Približimo se Gospi i svetom Josipu, moleći ih da nas nauče kakav treba biti naš odnos prema Bogu, pun pouzdanja i prisnosti koje su mu oni pokazivali. Zazovimo Tješitelja da se nastani u našoj duši, da u naše srce stavi uzvik: *Abba! Oče!* Tako ćemo darom pobožnosti moći uživati u stvarnosti svoga božanskog sinovstva.

U svojim katehezama Benedikt XVI. otkriva **drugi tipični aspekt Duha** što nam ga pokazuje sveti Pavao: **njegova povezanost s ljubavlju.** *Apostol piše: Nada pak ne postiđuje. Ta ljubav je Božja razlivena u srcima našim po Duhu Svetom koji nam je dan! (Rim 5,5)* (...) Duh nas smješta u isti ritam božanskog života – to je život ljubavi – omogućujući nam osobno

sudjelovanje u odnosu između Oca i Sina.[18]

Dobro razmotrimo značenje tih riječi. Zahvaljujući Tješitelju, koji nas čini djecom Božjom u Kristu, bivamo kao uvedeni u Život – blaženi i koji čini blaženim – Presvetoga Trojstva. Mi, slaba stvorenja, stvorena iz praha zemaljskog, možemo kucati u ritmu Srca Isusova. «Duh nas čini Kristolikima po svojoj posvećujućoj snazi. On je uistinu poput lika ili strukture Krista, našega Spasitelja, i On sam u nas utiskuje sliku Božju.»[19]

Svetkovina Bogojavljenja i blagdan Krštenja Gospodnjega govore nam o tom neprekidnom djelovanju Duha Svetoga: On je vodio tri kralja, mudraca, do Betlehema, te se na vidljiv način spustio nad našim Gospodinom na Jordanu – pokazavši da je Isus Krist očekivani Mesija. Naučimo se otvoriti svoje srce

njegovoj posvećujućoj milosti.
Razmotrimo češće ovaj poziv koji je odjeknuo kada je Ivan krstio Isusa: *Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina!***[20]** I u trenutku preobraženja, nanovo inzistira: *Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!***[21]** Kako bismo se unijeli u taj dijalog, kako bismo izvukli konkretne zaključke iz Učiteljeva nauka – djela i riječi – trebamo se iznimnom poučljivošću ophoditi prema poticajima Duha Svetoga koje će nas dovesti do toga da otkrijemo – još potpunije - mogućnost i nužnost posvećivanja svakodnevnice; svjesni da se naše ponašanje može sažeti u ovo: razgovarati s Bogom i razgovarati o Bogu s dušama.

Godišnjica rođenja svetoga Josemarije, 9. siječnja, i njegova krštenja 13. siječnja, govore nam također o blizini Tješitelja. Iskoristimo zagovor našega Oca kako

bi on u nama ražario potpuniju vjernost – onu kakvu je tražio sveti Josemaría tijekom svog života – prihvaćajući sve poticaje Duha Svetoga.

Već znam da mislite na to kako se 21. siječnja navršava jedna druga godišnjica: prvog Kruga svetoga Rafaela: među onih ***tri, tri tisuće, tristo tisuća, tri milijuna...*** nalazimo se i mi. O, da ne izgubimo iz vida kako, ako želimo, Gospodin također svakom od nas daje mogućnost da budemo učinkoviti apostoli ako budemo «bitno» euharistijski.

Sa svom ljubavlju blagoslivlja vas
vaš Otac

† Javier

Rim, 1. siječnja 2009.

[1] usp. Iv 19, 25-27.

[2] *Gal* 4, 4-5.

[3] Benedikt XVI, Opća audijencija, 15. XI.

[4] *usp.* Dj 13, 2-4; 16, 6-10; 20, 22-23; 23, 11; 27, 24.

[5] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*, 127.

[6] Benedikt XVI, Opća audijencija, 15. XI.

[7] *Iv* 14, 25-26.

[8] Benedikt XVI, Opća audijencija,

[9] *usp.* Ivan Pavao II., Enciklika *Dominum et Vivificantem*, 18. V. 1986., br. 32i 52.

[10] II. Vatikanski Koncil, Pastoralna konstitucija *Gaudium et spes*, br. 22.

[11] Benedikt XVI, Opća audijencija, 15. XI.

[12] *Gal* 4, 6-7.

[13] Sveti Toma Akvinski, *Komentar Ivanovog Evandjelja*, 14, 26.

[14] Sv. Josemaría, *Prijatelji Božji*, 38.

[15] *Isto*. [16] Sv. Josemaría, *Pismo* 9. I. 1959., br. 60.

[17] *Rim* 8, 16-17.

[18] Benedikt XVI, Opća audijencija, 15. XI.

[19] Sv. Ćiril Aleksandrijski, *Sermo pascualis*.

[20] *Mt* 3,17.

[21] *Mt* 17,5.